

са готвѣлъ кѣмъ нѣщо голѣмо, като сега можѣлъ да е спокоенъ откѣмъ западъ, — готвѣлъ са пакъ да удари на Византійцытъ, и тѣй, щото тозъ-пѣтъ да свърши работата съ Цариградъ. Той обрѣжилъ, дума лѣтописецътъ, страшна войскъ, повикалъ Аваритѣ и събралъ войска *отъ сичкытъ славини*, сир. отъ сичкытъ подвластны Славенскы племена, направилъ всевъзможны обсадителны орждія, стѣнобитны, огнехвърлителны, каменнохвърлителны и сѣкакъвъ родъ подвижны кулы; за да са дигне сичко туй, готовы были множество волове и 5,000 кола, обкованы съ желѣзо; императоръ Львъ земалъ мѣрки, за да са брани, градѣлъ нова стѣна при Влахерна ⁽²¹⁾, произвождалъ землены работы; тутакси дохожда извѣстіе: «Крумъ умрѣ, въ петѣкъ на свѣтлата недѣля (820); проливаніе отъ кръвь скоропостижно го задуши.»

Бѣлѣжка. — Историцытъ не сѣ съгласны колкото за времето на смъртъта Крумова: едни казватъ да ѣ умрѣлъ въ 814 или 815 г., други, отъ които и Гилфердингъ, полагатъ смъртъта му въ пролѣтъта на 13 Априлія 820 г. отъ кръвопроливанье, което го задушило, т. е. отъ *дамла*. А туй несъгласуванье на лѣтописцытъ дава ни поводъ да помислимъ, че Крумъ, ударенъ отъ *дамла*, не умрѣлъ скоропостижно, какъто по-вече бѣлѣжатъ (— и права имъ бѣлѣжката, защото тъкмо по онуй време той былъ съ сичкытъ си силы нападнѣлъ на Византія), но живѣлъ разслабенъ шесть години послѣ, и тогatzъ са скончалъ. Тѣй може да са истѣдкува и бездѣйствието, въ което онъ стоялъ цѣлы шесть години (815—820); иначе ный трѣба да приѣмнемъ съ Теофана, Кедрина и другытъ, които полагатъ смъртъта му по-напредъ отъ 820 г. и за наслѣдникъ — *Мортагона*, споредъ едны сынъ, споредъ други братъ неговъ. Въ подобно разногласіе са намѣр-

(21) Сѣверный край на Цариградъ; Влахерскытъ врата — сега Балать-капосу.